

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 6010200922
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6010200922.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V - REAL, a. s., so sídlom Sládkovičova 2069/10, 921 01 Piešťany, IČO: 36 251 810, proti žalovanému JUDr. Milošovi Levrincovi, PhD., so sídlom J. Kozačeka 13, 960 01 Zvolen, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Kraskovo likvidácii" v konkurze, so sídlom Kraskovo, IČO: 00 201 863, o určenie pohľadávky proti podstate vo výške 31 859,48 eur, v konaní o dovolaniach žalobcu a JUDr. Stanislava Volára proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. júna 2020, č. k. 3Obo/11/2019-431, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie JUDr. Dušana Slaninu zo dňa 24. septembra 2020 a dovolanie JUDr. Stanislava Volára zo dňa 21. novembra 2020 o d m i e t a .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. novembra 2018, č. k. 29Cbi/5/2010-318 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. mája 2019, č. k. 29Cbi/5/2010-376 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 9 370,-- eur zastavil; výrokom II. určil, že pohľadávka žalobcu prihlásená do konkurzu vedeného na krajskom súde na majetok úpadcu pod sp. zn. 46-24K/78/1998 je oprávnená v celkovej výške 1 853,-- eur ako pohľadávka proti podstate; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca uzavrel dňa 9. októbra 2007 s predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty úpadcu JUDr. Martinom Kováčikom Zmluvu o triedení a dočasnej správe registratúrnych záznamov, za čo mu bola uhradená dojednaná odplata v sume 103 700,-- Sk. Následne za účelom uskladnenia registratúrnych záznamov úpadcu žalobcu uzavrel dňa 2. januára 2008 s obchodnou spoločnosťou FCM, s. r. o., zmluvu o nájme nebytových priestorov, v ktorej bola dohodnutá výška nájomného v sume 338 760,-- Sk ročne s tým, že žalovaný až listom z 1. decembra 2009 požiadal žalobcu o vydanie registratúry úpadcu. Za užívanie nebytového priestoru, v ktorom boli uložené registratúrne záznamy žalovaného, zaplatil nájomné od januára 2008 do októbra 2010 vo výške 31 859,48 eur, ktoré následne žalovaný odmietol žalobcovi uhradiť, a preto si predmetnú pohľadávku

uplatnil v konkurze ako pohľadávku proti podstate, keďže po vyhlásení konkurzu plnil to, čo bol povinný plniť žalovaný. Následne vzal žalobca žalobu v časti určenia oprávnenosti sumy 9 370,-- eur predstavujúcej nájomné za obdobie január až október 2010 ako pohľadávky proti podstate späť.

3. Nárok žalobcu súd prvej inštancie posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka ako bezdôvodné obohatenie získané žalovaným, keď žalobca plnil to, čo bol žalovaný podľa práva plniť sám, keďže žalovaný ako správca konkurznej podstaty bol povinný zabezpečiť skladovanie a archiváciu registratúrnych záznamov, pričom náklady za skladovanie registratúrnych záznamov úpadcu plnil žalobca za žalovaného. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/, l/ a m/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“) a povinnosť správcu postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ods. 2 ZKV s tým, že skonštatoval, že zodpovednosť za nakladanie s písomnou dokumentáciou úpadcu, týkajúcou sa prevádzky podniku úpadcu, vyhlásením konkurzu prešla na správcu, ktorý bol okrem iného povinný zabezpečiť úschovu a archiváciu dokumentácie úpadcu.

4. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného podľa názoru krajského súdu vzniklo tým, že sa jeho majetok nezmenšil o prostriedky, ktoré by inak vynaložil, ak by si splnil svoju povinnosť zabezpečiť skladovanie a archiváciu dokumentácie úpadcu. Zároveň nebolo podľa súdu prvej inštancie rozhodujúce, že bezdôvodné obohatenie začalo vzniknúť už v čase, keď funkciu správcu konkurznej podstaty zastával predchádzajúci správca JUDr. Martin Kováčik, nakoľko povinným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi je žalovaný.

5. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného malo podľa krajského súdu vzniknúť od 1. marca 2008 do 9. decembra 2009, kedy bola žalobcovi doručená výzva žalovaného na vydanie vytriedených registratúrnych záznamov spoločnosti TONE 1 s. r. o. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal krajský súd zo zmluvy o skladovaní písomnosti a výkone archívnickej činnosti, uzatvorenej medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou TONE 1 s. r. o., dňa 17. decembra 2009, v zmysle ktorej predstavuje odplata za rok skladovania písomnosti a výkonu archívnickej činnosti 1 040,40 eur. Na základe uvedeného výška bezdôvodného obohatenia za 21,3 mesiaca predstavuje sumu 1 853,-- eur, a preto určil, že v predmetnej výške je pohľadávka žalobcu uplatnená v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu oprávnená ako pohľadávka proti podstate titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a v prevyšujúcej časti (v časti určenia oprávnenosti pohľadávky v sume 20 636,48 eur) žalobu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. tak, že náhradu trov konania pomerne rozdelil, keď žalobca bol úspešný v rozsahu 6% a žalovaný v rozsahu 94%. Preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 88%.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného vo výroku, ktorým krajský súd žalobe vyhovel a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a JUDr. Stanislava Volára, napadnutým rozhodnutím I. výrokom odvolanie JUDr. Stanislava Volára odmietol; výrokom II. rozsudok Krajského súdu Banskej Bystrici z 23. novembra 2018, č. k. 29Cbi/5/2010-318 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. mája 2019, č. k. 29Cbi/5/2010-376 vo výroku, ktorým určil, že pohľadávka žalobcu prihlásená do konkurzu vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici na majetok úpadcu Poľnohospodárske družstvo Kraskovo „v likvidácii“ v konkurze, so sídlom Kraskovo, IČO: 00 201 863 pod sp. zn. 46-24K/78/1998 je oprávnená v celkovej výške 1 853,-- eur ako pohľadávka proti podstate, zmenil tak, že žalobu zamietol. Napokon výrokom III. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v časti odvolania JUDr. Stanislava Volára vyplýva, že tento bol rozhodnutím predsedu Slovenskej advokátskej komory z 22. februára 2018, č. 34-1280/18 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov k 22. februáru 2018 a týmto dňom zaniklo splnomocnenie JUDr. Stanislava Volára udelené mu žalobcom ako advokátovi na zastupovanie v predmetnom spore. Preto odvolací súd skúmal, či JUDr. Stanislav Volár bol osobou oprávnenou podať odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré podal po vyčiarknutí zo zoznamu advokátov. Odvolací súd zistil, že po tom, ako žalobca na výzvu prvoinštančného súdu podľa § 90 ods. 1 C. s. p. zo dňa 06. 02. 2019 nereagoval, boli JUDr. Stanislav Volár a žalobca krajským súdom vyzvaní na predloženie rozhodnutia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti V - REAL, a. s., o zrušení obchodnej spoločnosti s likvidáciou podľa § 187 ods. 1 písm. g/ Obchodného zákonníka a o vymenovaní JUDr. Stanislava Volára za

likvidátora obchodnej spoločnosti žalobcu. Táto výzva bola doručená JUDr. Stanislavovi Volárovi v súlade s ustanovením § 112 C. s. p. dňa 18. septembra 2019 a žalobcovi elektronicky (podľa § 29 a nasl. zákona e-Governmente) dňa 3. októbra 2019, pričom na ňu JUDr. Stanislav Volár a ani žalobca ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu nereagovali.

9. Odvolací súd preto dospel k záveru, že JUDr. Stanislav Volár nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu, nakoľko JUDr. Stanislav Volár v predmetnom spore nevystupuje ako právny zástupca žalobcu, keďže dňom 22. februárom 2018 zaniklo jeho oprávnenie vykonávať činnosť advokáta, a zároveň nebolo preukázané, že by pôsobil ako likvidátor žalobcu (s poukazom na znenie 5 90 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Preto odvolací súd odvolanie JUDr. Stanislava Volára podľa ustanovenia § 386 písm. b/ C. s. p. odmietol.

10. V časti odvolania žalovaného odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobcom uplatnená pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného, čím je splnený základný predpoklad podľa § 31 ods. 2 ZKV v znení účinnom do 31. júla 2000, aby sa mohlo jednáť o pohľadávku proti podstate. Preto dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd žalobou uplatnený nárok nesprávne právne posúdil, ak ho posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Obchodného zákonníka.

11. Odvolací súd dodal, že z obsahu zmluvy o triedení a dočasnej správe registratúrnych záznamov z 1. októbra 2007, uzatvorenej medzi žalobcom a predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty úpadcu JUDr. Martinom Kováčikom, mal za preukázané, že ide o zmiešanú zmluvu, ktorá má okrem iného aj prvky zmluvy o skladovaní podľa § 527 a nasl. Obchodného zákonníka, a práve v časti skladovania registratúrnych záznamov úpadcu žalobcom je potrebné vychádzať pri posudzovaní dôvodnosti žalovaného nároku (v napadnutom vyhovujúcom výroku - pozn. odvolacieho súdu) z právnej úpravy zmluvy o skladovaní. Kvalifikácia predmetnej zmluvy ako zmluvy o skladovaní podľa § 527 a nasl. Obchodného zákonníka je podľa odvolacieho súdu kľúčová pre rozhodnutie vo veci, a to jednak z dôvodu, že zmluva o skladovaní zaniká až vyzdvihnutím veci (§ 532 ods. 2 posledná veta Obchodného zákonníka), a najmä preto, že aj po ukončení zmluvy (po uplynutí dohodnutej doby, t. j. po 28. februári 2008) má skladovateľ právo na skladné za dobu, po ktorú bola skladovaná vec u neho uložená z dôvodu, že ju ukladateľ včas nevyzdvihol (§ 531 ods. 3 Obchodného zákonníka). Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že aj po splnení záväzku žalobcu zo zmluvy o triedení a dočasnej správe registratúrnych záznamov mal žalobca voči žalovanému (resp. jeho predchodcovi) zmluvný nárok v podobe skladného za obdobie od 1. marca 2008 po okamih, kedy žalovaný vyzval žalobcu na vydanie záznamov úpadcu vo výške obvyklého skladného zodpovedajúceho povahe skladovanej veci, dĺžke a spôsobu skladovania. Z tohto dôvodu sa podľa odvolacieho súdu žalovaný nemohol bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu, ako to skutkovo vymedzil žalobca v žalobe a ako vec (nesprávne) právne posúdil krajský súd.

12. Zároveň však odvolací súd konštatoval, že nárok žalobcu tak, ako bol uplatnený v súdnom konaní, nie je možné považovať za skladné, ktoré by bol oprávnený od žalovaného požadovať. Preto odvolací súd uzavrel, že náhradu za zaplatené nájomné obchodnej spoločnosti FCM, s. r. o., za prenájom nebytových priestorov, v ktorých žalobca uložil záznamy úpadcu, nie je možné považovať za skladné, na ktoré by mohol mať žalobca podľa práva nárok s tým, že sa nejedná o pohľadávku proti podstate, ako to predpokladá ustanovenie § 31 ods. 2 ZKV v znení účinnom do 31. júla 2000 a ako to uviedol žalobca v žalobnom návrhu.

13. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutej žalovaným vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu v znení jeho opravného uznesenia vo výroku, ktorým určil, že pohľadávka žalobcu prihlásená do konkurzu vedeného na krajskom súde na majetok úpadcu pod sp. zn. 46-24K/78/1998, je oprávnená v celkovej výške 1 853,-- eur ako pohľadávka proti podstate, zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Výrok o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania sa zakladá podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobca (č. 1. 443 spisu) a JUDr. Stanislav Volár, likvidátor žalobcu (č. 1. 456, 474 spisu), ktorí dovolanie odôvodnili § 420 písm. f C. s. p. teda tým, že súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Žalobca v podanom dovolaní uviedol, že konajúce súdy v rámci výkonu svojej činnosti neúplne zistili

skutkový stav vecí, nevykonali (odignorovali) potrebné a navrhované dôkazy nutné na zistenie rozhodujúcich skutočností, neumožnili sa vyjadriť k vykonaným dôkazom. Žalobca poukázal na konanie súdov nižších inštancií a zotrval na svojom žalobnom návrhu, pretože má za to, že na strane žalovaného malo dôjsť aj k bezdôvodnému obohateniu. Žalobcom namietaný postup správcov mal znamenať to, že sa nezmenšil majetok žalovaného oproti tomu, o čo by sa mu bol zmenšil, ak by bolo o registráciu postarané v súlade s povinnosťami správcov, ako aj so zákonom o konkurze a vyrovnaní, resp. zákonom o archívoch a registratúrach.

16. Podľa žalobcu mal byť v konaní ďalej porušený princíp rovnosti účastníkov spočívajúci v tom, že účastníci majú mať rovnaké možnosti na uplatnenie hmotnoprávných a procesných práv. Konštatovanie súdu, že žalobcovi nebolo doručené predvolanie na pojednávania v dňoch 27. 05. 2016 a 19. 12. 2017, sú podľa žalobcu nedôvodné, zavádzajúce a nepodložené, čím mala byť žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Takéto porušenie vzhliadol žalobca aj postupom súdu na pojednávani nariadenom na deň 26. 10. 2018, kedy právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu.

17. Ďalej žalobca uviedol, že skutkový záver súdu prvej inštancie je neakceptovateľný jednak tým, že sa odchyľil od povinnosti mu danej ust. § 181 ods. 2 C. s. p., ale hlavne tým, že použil matematický prepočet bezdôvodného obohatenia na kalendárny mesiac.

18. V súvislosti s konaním na odvolacom súde žalobca poukázal na výzvu adresovanú na adresu V - REAL, a. s. a nie, ako ukladá zákon v ust. § 90 C. s. p. - advokátovi, príp. zamestnancovi žalobcu, ktorý za neho koná a má požadované vzdelanie, príp. likvidátorovi. Nakoľko členovia predstavenstva žalobcu nemajú právnické vzdelanie predpokladali, že uznesenie č. 1/2013, ktorým bola zrušená obchodná spoločnosť s likvidáciou ku dňu 01. 06. 2013 a za likvidátora bol vymenovaný JUDr. Stanislav Vólár, je platné, pričom nie je podľa žalobcu rozhodujúce, či je táto skutočnosť zapísaná v obchodnom registri. Preto považuje žalobca postoj odvolacieho súdu za zavádzajúci, nakoľko mu nemala byť doručená zo strany súdu žiadna výzva a podľa vyjadrenia JUDr. Stanislava Vólára ani doručenie výzvy na jeho adresu nemá byť podložené, pretože by inak na výzvu súdu notársku zápisnicu zo dňa 04. 06. 2013 doručil. Zároveň žalobca dodal, že účinky uznesenia o ustanovení likvidátora v obchodnej spoločnosti nastali momentom prijatia takéhoto rozhodnutia, a to z dôvodu jeho deklaratorneho charakteru v obchodnom registri. V ostatnej časti dovolania žalobca podáva vyjadrenie k záverom odvolacieho súdu, ktoré sú podľa jeho názoru nelogické.

19. S poukazom na § 183 ods. 1 C. s. p. a judikáty R 37/1985 a R 31/1995 preto žalobca dospel k záveru, že postupom súdov mu bola nenapraviteľným spôsobom odňatá možnosť konať pred súdom predovšetkým nevykonaním potrebného dokazovania na zistenie skutkového stavu, pretože existujú ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli doteraz uplatnené. Ako aj tým, že súdy napokon aj nesprávne právne vec posúdili v časti určenia primeranej výšky bezdôvodného obohatenia, kedy odvolací súd nesprávne interpretoval správnu normu. Preto žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

20. JUDr. Stanislav Vólár v podanom dovolaní prioritne uviedol, že on v konaní nevystupoval ako právny zástupca žalobcu, ale ako likvidátor žalobcu a s týmto spojené argumenty odvolacieho súdu sú podľa neho neudržateľné. Ďalej rovnako ako žalobca svoje dovolanie dôvodil JUDr. Stanislav Vólár tým, že súdy oboch inštancií dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, znemožnili mu, aby uskutočnil svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako ako žalobca, aj JUDr. Stanislav Vólár uviedol, že členovia predstavenstva žalobcu nemajú právnické vzdelanie a títo predpokladali, že uznesenie č. 1/2013, ktorým bola zrušená obchodná spoločnosť s likvidáciou ku dňu 01. 06. 2013 s tým, že za likvidátora bol vymenovaný JUDr. Stanislav Vólár, je platné, pričom nie je rozhodujúce, či je táto skutočnosť zapísaná v obchodnom registri. Zároveň aj JUDr. Stanislav Vólár dodal, že účinky uznesenia o ustanovení likvidátora v obchodnej spoločnosti nastali momentom prijatia takéhoto rozhodnutia, a to z dôvodu jeho deklaratorneho charakteru v obchodnom registri.

21. JUDr. Stanislav Vólár ďalej zdôraznil, že mu nebola žiadna výzva zo strany súdu doručená a žalobcovi výzva súdu ani nemohla byť doručená, pretože fyzicky žiadnu elektronickú schránku ani nemá zriadenú.

22. Preto aj JUDr. Stanislav Vólár rovnako ako žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

23. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniam uviedol, že prioritne v celom rozsahu popiera žalobcom uplatnený nárok, skutkové a právne tvrdenia. Dodal, že konanie o určenie pravosti pohľadávky je konaním incidenčným, späťm a zároveň závislým na prebiehajúcim konkurznom konaní. Konkurz vyhlásený na majetok úpadcu Poľnohospodárske družstvo Kraskovo „v likvidácii v konkurze“, so sídlom: Kraskovo 980 26, IČO: 00 201 863, resp. konkurzné konanie je vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 46-24K/78/1998, pričom sa riadi zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „ZKV“) s tým, že podľa ust. § 664 ZKV sú v konkurznom konaní vylúčené mimoriadne opravné prostriedky (vrátane dovolania), nakoľko sa ustanovenie vzťahuje aj na konania začaté pred 1. februárom 1998. Dovolanie JUDr. Stanislava Volára je zároveň podľa žalovaného podané po lehote, neprípustné (smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné) a nedôvodné.

24. Žalovaný má za to, že vo vzťahu k žalobcovi súdy (či už súd prvej inštancie, prípadne odvolací súd) postupovali procesne zákonne, čo sa týka aj prejednávania na pojednávaniach, na ktoré sa žalobca nedostavil a v súlade so zákonom ani nepožiadal o ich odročenie. Súdy podľa žalovaného vychádzali zo skutkového a právneho stavu zisteného v čase rozhodnutia., kedy JUDr. Stanislav Volár do rozhodnutia prvoinštančného súdu (ani rozhodnutia súdu odvolacieho) nepreukázal, že vystupuje ako likvidátor žalobcu. Žalobca podal prihlášku pohľadávky proti podstate, ako aj predmetnú žalobu na skutkovom a právnom základe, kde sa domáha uhradenia vzniknutých nákladov fakturovaných spoločnosťou F.C.M, s. r. o., s ktorou sám bez súhlasu žalovaného mal uzavrieť zmluvu o nájme nebytových priestorov, a to ako vydanie bezdôvodného obohatenia.

25. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca mu mal sám odovzdať (vydať) registratúrne záznamy, resp. ním poverenej osobe, a nie tieto v rozpore so zákonom zadržiavať. Pritom na vydanie registratúrnych záznamov bol žalobca niekoľkokrát žalovaným vyzývaný. Žalobca registratúrne záznamy žalovanému napriek tomu nevydal a zavádzal ho rôznymi nepravdivými informáciami, vrátane tvrdenia o uzatvorení zmluvy s bývalým správcou, ktoré tvrdenia jednoznačne bývalý správca svojou výpoveďou vyvrátil. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že jediná zmluva, ktorá bola so žalobcom uzavretá, je Zmluva o triedení a dočasnej správe registratúrnych záznamov, ktorú so žalobcom uzavrel JUDr. Martin Kováčik, bývalý správca Poľnohospodárskeho družstva Kraskovo „v likvidácii.“ Nejedná sa teda o „čistú“ zmluvu o skladovaní, keďže žalobca mal okrem skladovania vykonávať aj iné činnosti (pretriedenie a dočasnú správu registratúrnych záznamov).

26. Záverom žalovaný dodal, že plnomocenstvo zo dňa 18. 12. 2007 obsahuje iba zastupovanie vo vzťahu k Štátnemu archívu Banská Bystrica, pobočka Rimavská Sobota a je ho treba vykladať tak, že bolo udelené len v súvislosti so Zmluvou o triedení a dočasnej správe registratúrnych záznamov. Toto plnomocenstvo preto nepokrýva komplexný výkon archivácie tak, ako to má na mysli zákon č. 395/2012 Z. z.

27. Preto žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby podané dovolania odmietol, resp. zamietol ako nedôvodné.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a JUDr. Stanislav Volár, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu a JUDr. Stanislava Volára, likvidátora žalobcu, treba odmietnuť.

29. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

30. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie

nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. V posudzovanom prípade dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videli dovolatelia v tom, že vo veci konajúce súdy viedli pojednávania bez účasti žalobcu (jeho zástupcu), čím prišlo k porušeniu práva navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj k porušeniu kontradiktórnosti konania.

33. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

34. K dovolaniu žalobcu dovolací súd prioritne upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v jeho mene podal dovolanie JUDr. Dušan Slanina, advokát so sídlom Horné Bašty 25, 917 01 Trnava, a to v zmysle plnej moci zo dňa 01. 09. 2020 (č. 1. 451 spisu), ktorá bola menovanému advokátovi udelená predsedom predstavenstva žalobcu Ing. Jánom Baranovičom a podpredsedom predstavenstva žalobcu Ing. Dušanom Kubačkom. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť sa dovolací súd zameril na skúmanie, či bolo dovolanie žalobcu podané oprávnenou osobou, a to s akcentom na prebiehajúcu likvidáciu žalobcu.

35. Podľa § 72 C. s. p., na konanie právnickej osoby pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu.

36. Podľa § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na o oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány).

37. Podľa § 191 ods. 1 Obchodného zákonníka, predstavenstvo je štatutárnym orgánom spoločnosti (akciovej spoločnosti, pozn. dovolacieho súdu), ktorý riadi činnosť spoločnosti a koná v jej mene. Predstavenstvo rozhoduje o všetkých záležitostiach spoločnosti, pokiaľ nie sú týmto zákonom alebo stanovami vyhradené do pôsobnosti valného zhromaždenia alebo dozornej rady. Pokiaľ stanovy neurčia inak, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý člen predstavenstva. Členovia predstavenstva, ktorí konajú v mene spoločnosti, a spôsob, ktorým tak robia, sa zapisujú do obchodného registra.

38. Podľa § 70 ods. 2 Obchodného zákonníka, spoločnosť vstupuje do likvidácie ku dňu svojho zrušenia, ak zákon neustanovuje inak. Po dobu likvidácie sa používa obchodné meno spoločnosti s dodatkom „v likvidácii“.

39. Podľa § 70 ods. 3 veta prvá citovaného právneho predpisu, ustanovením likvidátora do funkcie prechádza na neho pôsobnosť štatutárneho orgánu konať v mene spoločnosti podľa § 72.

40. Podľa § 72 ods. 1 citovaného právneho predpisu, likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti. Pri výkone tejto pôsobnosti plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, zastupuje spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov. Nové zmluvy môže uzavierať len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov.

41. Podľa § 92 ods. 1 C. s. p., zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomné splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony.

42. Z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že za právnickú osobu koná štatutárny orgán právnickej osoby. Štatutárnym orgánom akciovej spoločnosti je predstavenstvo, ktorému patrí aj právomoc na udeľovanie a odvolávanie plnomocenstiev. V prípade vstupu spoločnosti do likvidácie a ustanovením likvidátora, prechádza na likvidátora pôsobnosť štatutárneho orgánu konať v mene spoločnosti, a to v rozsahu podľa § 72 Obchodného zákonníka. Štatutárny orgán alebo iné orgány spoločnosti zápisom likvidátora do obchodného registra nezanikajú, avšak likvidátor ako orgán spoločnosti môže robiť úkony, ktoré smerujú k rýchlemu, hospodárnemu a efektívnemu speňaženiu majetku likvidovanej spoločnosti. Výpočet jeho aktivít je demonštratívny a má dvojaký význam. Na jednej strane určuje pôsobnosť likvidátora (t. j. rozsah jeho konateľského oprávnenia), na druhej strane vymedzuje povinnosti likvidátora v rámci vykonávania likvidácie s poukazom na ustanovenie § 72 ods. 1 Obchodného zákonníka (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/215/2007 z 29. januára 2008).

43. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že v mene žalobcu podal dovolanie JUDr. Dušan Slanina, advokát so sídlom Horné Bašty 25, 917 01 Trnava, a to v zmysle plnej moci zo dňa 01. 09. 2020 (č. 1. 451 spisu), ktorému bolo udelené predsedom predstavenstva žalobcu Ing. Jánom Baranovičom a podpredsedom predstavenstva žalobcu Ing. Dušanom Kubačkom. Z notárskej zápisnice spisanej notárom JUDr. Milanom Rovňákom so sídlom Notárskeho úradu v Piešťanoch, sp. zn. N 644/2013, NZ 18571/2013, NCRIs 18997/2013, zo dňa 04. 06. 2013 je zrejmé, že mimoriadne valné zhromaždenie žalobcu uznesením č. 1/2013, schválilo zrušenie spoločnosti likvidáciou ku dňu 01. 06. 2013 a za likvidátora spoločnosti vymenovalo JUDr. Stanislava Vólára, trvale bytom Cintorínska 2733/4, 921 04 Piešťany s tým, že menovanému likvidátorovi vznikla funkcia dňom vymenovania za likvidátora spoločnosti, t. j. 01. 06. 2013 (likvidáciu spoločnosti a vymenovanie likvidátora nesledujú údaje v obchodnom registri - pozn. dovolacieho súdu). Dovolanie žalobcu bolo podané dňa 26. 09. 2020, a to v zastúpení advokátom JUDr. Dušanom Slaninom na základe osobitnej plnej moci na podanie dovolania zo dňa 01. 09. 2020, ktoré však bolo advokátovi udelené predsedom a podpredsedom predstavenstva žalobcu a nie likvidátorom JUDr. Stanislavom Vólárom tak, ako to predpokladá ust. § 70 ods. 3, § 72 ods. 1, § 191 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to v spore vedenom o určenie pravosti pohľadávky, teda smerujúcim k likvidácii.

44. Keďže v čase podania dovolania, t. j. ku dňu 26. 09. 2020 bola spoločnosť žalobcu v likvidácii a osobou oprávnenou konať za spoločnosť bol ustanovený likvidátor JUDr. Stanislav Vólár, plnú moc na zastupovanie v dovolacom konaní udelenú predsedom a podpredsedom predstavenstva žalobcu, resp. inou osobou ako likvidátorom, nie je možné akceptovať. Týmto je možné dospieť k záveru, že dovolanie za žalobcu podané advokátom JUDr. Dušanom Slaninom bolo podané neoprávnenou osobou, keďže táto nedisponovala právne spôsobilým plnomocenstvom na podanie dovolania, z ktorého dôvodu je potrebné takéto dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. b/ C. s. p.

45. V súvislosti s dovolaním JUDr. Stanislava Vólára najvyšší súd uvádza, že tento podal dovolanie z dôvodu, že odvolací súd mu uprel právo na spravodlivý proces tým, že jeho odvolanie odmietol, hoci toto podal ako likvidátor žalobcu. JUDr. Stanislav Vólár prioritne namietol doručenie výzvy odvolacieho súdu zo dňa 13. 08. 2019 (č. 1. 382 spisu). Dovolací súd k tejto námietke z obsahu spisu zisťuje, že predmetná výzva bola odvolacím súdom doručovaná listinnou formou, pričom z údajov doručovacej obálky je zrejmé, že táto písomnosť bola na pošte uložená dňa 26. 08. 2019 a v odbernej lehote nebola prevzatá. Písomnosť sa vrátila odvolaciemu súdu dňa 18. 09. 2019, kedy sa táto písomnosť považuje týmto dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenie, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie (§ 112 C. s. p., podľa ktorého, ak nemožno doručiť písomnosť, ktorá sa nedoručuje do vlastných rúk, na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenie, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.). Preto dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka JUDr. Stanislava Vólára, spočívajúca v nedoručení žiadnej výzvy zo strany odvolacieho súdu na jeho adresu,

nie je dôvodná, nakoľko takýto údajný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu majúci dopad na prejednanie a rozhodnutie veci, zo spisu nevyplýva.

46. K ďalšej dovolacej námietke JUDr. Stanislava Vólara ohľadom nedoručiteľnosti zásielok žalobcovi na jeho elektronickú schránku z toho titulu, že žiadnu elektronickú schránku fyzicky nemá zriadenú, dovolací súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci nie je sporné, že žalobca je právnickou osobou so sídlom území Slovenskej republiky, zapísanou od 04. 11. 2002 do obchodného registra, ktorej bola podľa § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) automaticky aktivovaná elektronická schránka na doručovanie elektronických úradných dokumentov orgánov verejnej moci, medzi ktoré patria aj všeobecné súdy.

47. Podľa § 105 ods. 1 C. s. p. súd doručuje písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu, tým nie je dotknutá povinnosť súdu doručovať písomnosť do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu.

48. „V prípade, ak má strana aktivovanú elektronickú schránku, súd musí prioritne doručovať do tejto elektronickej schránky, pričom doručovanie sa spravuje v takom prípade ustanoveniami zákona o e-Governmente, konkrétne § 29 až § 34 tohto zákona, ktorý v časti o elektronickej doručovaní má charakter špeciality k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o doručovaní. Nie je na vôľi strany sporu alebo iného zúčastneného subjektu, akou formou jej/mu súd bude doručovať písomnosti. Povinnosť doručovať písomnosti do elektronickej schránky je kogentne upravená a nezávisí od vôle strany či iného subjektu“ (Horváth, E., Andrášiová, A., Henčeková, S. Civilný sporový poriadok Komentár, 2. doplnené a prepracované vydanie. Wolters Kluwer SR s. r. o., 2018, s. 380)

49. Podľa § 29 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronické podanie a elektronický úradný dokument sa doručuje elektronicky, pričom miestom na elektronické doručovanie je elektronická schránka, ktorá je aktivovaná. Elektronické doručovanie elektronického podania a elektronického úradného dokumentu sa vykoná spôsobom podľa tohto zákona, ak osobitné predpisy pri spôsobe doručovania elektronickými prostriedkami neustanovujú inak; ustanovenie prvej vety tým nie je dotknuté.

50. Podľa § 29 ods. 2 zákona o e-Governmente do vlastných rúk sa elektronicky doručujú elektronické dokumenty, ktoré sú podľa tohto zákona z hľadiska právnych účinkov totožné s dokumentom v listinnej podobe, o ktorom osobitné predpisy ustanovujú, že sa doručujú do vlastných rúk.

51. Podľa § 29 ods. 3 zákona o e-Governmente doručením do vlastných rúk sa na účely elektronického doručovania rozumie doručenie, pri ktorom sa vyžaduje potvrdenie doručenia zo strany adresáta alebo osoby, ktorej je podľa osobitných predpisov možné doručovať namiesto adresáta (ďalej len „prijímateľ“), formou elektronickej doručenky odoslanej odosielateľovi.

52. Podľa 30 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronickej doručenkou sa rozumie elektronický dokument obsahujúci údaj o dni, hodine, minúte a sekunde elektronického doručenia, identifikátor osoby prijímateľa, identifikátor osoby odosielateľa a identifikáciu elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov, ktoré sa elektronicky doručujú; identifikácia elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov musí zabezpečiť vytvorenie logickej väzby na túto správu a dokumenty, ktoré obsahuje.

53. Podľa § 30 ods. 3 zákona o e-Governmente prijímateľ potvrdzuje elektronickej doručenkou prostredníctvom funkcie určenej na tento účel.

54. Podľa § 30 ods. 4 zákona o e-Governmente elektronickej doručenka sa zasiela do elektronickej schránky odosielateľa príslušnej elektronickej úradnej správy, ktorej doručenie elektronickej doručenka potvrdzuje, a to aj, ak táto elektronickej schránka nie je aktivovaná; to neplatí, ak odosielateľ nie je známy, alebo ak nemá zriadenú elektronickú schránku.

55. Podľa § 30 ods. 5 zákona o e-Governmente údaje uvedené v elektronickej doručenke, ktorá bola potvrdená podľa odseku 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak.

56. Podľa § 30 ods. 6 zákona o e-Governmente elektronickej doručenka sa vytvára a potvrdzuje pri každom elektronickej doručení, pričom, ak nejde o doručenie do vlastných rúk, vytvára a potvrdzuje sa podľa odseku 2 automatizovane, keď nastane moment doručenia podľa § 32 ods. 5.

57. Podľa § 32 ods. 1 zákona o e-Governmente uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronickej úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta.

58. Podľa § 32 ods. 2 zákona o e-Governmente úložnou lehotou na účely tohto zákona je lehota, počas

ktorej je uložená elektronická úradná správa považovaná za nedoručenú. Úložná lehota je 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni uloženia elektronickej úradnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inú lehotu.

59. Podľa § 32 ods. 5 zákona o e-Governmente elektronická úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, sa považuje za doručenú... b) ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel, c) ak nie je adresátom orgán verejnej moci a nedoručuje sa do vlastných rúk, deň bezprostredne nasledujúci po uložení elektronickej úradnej správy.

60. Podľa § 32 ods. 8 zákona o e-Governmente po doručení elektronickej úradnej správy zostáva elektronická úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, ktoré obsahuje, uložená v elektronickej schránke adresáta.

61. S odkazom na vyššie uvedené príslušné ustanovenia zákona o e-Governmente a preskúmaním obsahu súdneho spisu dovolací súd zisťuje, že odvolací súd dňa 25. 02. 2020 elektronicke zaslal žalobcovi „do vlastných rúk s fikciou doručenia“ na adresu ico://sk/36251810 výzvu zo dňa 13. 08. 2019 na preukázanie skutočnosti, že žalobca vstúpil do likvidácie, vypršaním úložnej lehoty s fikciou doručovania dňa 03. 10. 2019 o 10:41 hod., bola týmto zásielka úspešne doručená žalobcovi. Zistením tejto skutočnosti ani ostatný dovolací argument JUDr. Stanislava Volára, týkajúci sa nedoručiteľnosti písomnosti do elektronickej schránky žalobcu, keďže ju nemá fyzicky zriadenú, nie je možné vyhodnotiť ako dôvodnú.

62. Keďže JUDr. Stanislav Volár, ani žalobca v odvolacom konaní súdu nepreukázal, že žalobca vstúpil do likvidácie a JUDr. Stanislav Volár bol menovaný jeho likvidátorom a nakoľko táto skutočnosť nevyplývala z Obchodného registra, odvolací súd túto skutočnosť nemal preukázanú. Dovolací súd týmto uzatvára, že odvolací súd neuprel JUDr. Stanislavovi Volárovi právo na spravodlivý proces, keď jeho odvolanie odmietol.

63. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania JUDr. Dušana Slaninu a JUDr. Stanislava Volára vyvedená podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne daná, preto ich dovolania podľa § 447 písm. b/, c/ C. s. p., odmietol.

64. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný nepožiadaval o náhradu trov dovolacieho konania.

65. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.